Στήν ὑπόθεση 60/80

JACOBUS KINDERMANN, ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλῶν (TT 1040) 60 avenue de l'Emeraude, ἐπικουρούμενος καί ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλῶν, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τό δικηγόρο Nico Edon, 2, rue Goethe,

προσφεύγων,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπούμενης ἀπό τό νομικό της σύμβουλο Jean-Pierre Delahousse, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Daniel Jacob, δικηγόρο Βρυξελλῶν, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Mario Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς κύριο ἀντικείμενο τήν ἀκύρωση τῆς ἀπό 4ης Ὀκτωβρίου 1979 ἀποφάσεως τῆς καθ' ἧς περί μετακινήσεως τοῦ προσφεύγοντος ἀπό τήν DG IX-D-3 στήν DG IX-D-8 (Γενική διεύθυνση IX-D-3 στή Γενική διεύθυνση IX-D-8) ἀπό τίς 2 Ἰανουαρίου 1980,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς T. Koopmans, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί G. Bosco, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά καί τά έπιχειρήματα τῶν διαδίκων πού άναπτύχθηκαν κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Οἱ μεταφραστικές ὑπηρεσίες τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτέλεσαν ἀντικείμενο ἀναδιοργανώσεως τό 1973: τά διάφορα μεταφραστικά γραφεῖα πού ἀνῆκαν στό πρώην τμῆμα IX-D-3 «Μεταφράσεις, γενικές ὑποθέσεις», πού προάχθηκε σέ διεύθυνση IX-D «Μεταφράσεις, τεκμηρίωση, ἀναπαραγωγή, βιβλιοθήκη» μετατράπηκαν σέ ἕξι τμήματα (IX-D-4 μέχρι 9). Συνεπῶς, ἡ δομή τῶν μεταφραστικῶν ὑπηρεσιῶν διαμορφώθηκε ὡς ἑξῆς:

— Τό νέο τμῆμα IX-D-3 «Γενικές ὑποθέσεις» περιλαμβάνει:
  — τό γραφεῖο προγραμματισμοῦ,
  — τήν κεντρική δακτυλογραφική ὑπηρεσία,
  — τό γραφεῖο ὁρολογίας·

— προσκολλῶνται ἀπευθείας στόν προϊστάμενο τοῦ ἐν λόγω τμήματος οἱ μεταφραστές πού ἔχουν τεθεῖ στή διάθεση τῶν διάφορων γενικῶν διευθύνσεων καί, ἰδίως, οἱ μεταφραστές, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τεθεῖ στή διάθεση τῆς διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς γιά τήν κοινωνική ἀσφάλιση τῶν διακινούμενων ἐργαζομένων (CASSTM — ΔΕΚΑΔΕ)·

— τά ἕξι μεταφραστικά τμήματα (IX-D-4 μέχρι 9) ἔχουν ὑπαχθεῖ, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐκτέλεση τῶν διοικητικῶν καθηκόντων, στό τμῆμα IX-D-3 «Γενικές ὑποθέσεις» ἐνεργώντας ὅ,τι ἀνάγεται στά ἐν λόγω καθήκοντα, κατόπιν ἐντολῆς καί ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ διευθυντῆ τῆς διευθύνσεως IX-D.

Ὁ Kindermann, προσληφθείς ὡς ἐπικουρικός μεταφραστής στίς 15 Ἰουνίου 1959, μονιμοποιήθηκε ὡς ὑπάλληλος βαθμοῦ LA/6 μέ ἀπόφαση τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1962, μέ ἀναδρομική ἰσχύ ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1962 καί τοποθετήθηκε σέ θέση στό ὁλλανδικό μεταφραστικό τμῆμα. Κατά τή διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας του, ὁ προσφεύγων εἶχε τεθεῖ στή διάθεση διάφορων ὑπηρεσιῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων, ἰδίως, τῆς γενικῆς διευθύνσεως ἀνταγωνισμοῦ (DG IV) (ΓΔ IV) καί ἀπό τήν 1η Φεβρουαρίου 1970 τῆς CASSTM (ΔΕΚΑΔΕ).

Στίς 22 Αὐγούστου 1979, ὁ Ciancio, διευθυντής στή γενική διεύθυνση προσωπικοῦ καί διοικήσεως, στήν ὁποία ὑπαγόταν ὁ προσφεύγων γιά ὅ,τι ἐξαρτιόταν ἀπό τήν ἱεραρχική διοικητική ἀρχή, κάλεσε σέ συγκέντρωση ἐνημερώσεως ὅλους τούς μεταφραστές πού ἦταν τοποθετημένοι στήν CASSTM καί τούς κατέστησε γνωστό ὅτι οἱ «ἀποσπασμένοι» μεταφραστές, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὑπηρετήσει σέ εἰδική ὑπηρεσία ἀπό δεκαετίας θά ἐπιστρέψουν στά μεταφραστικά τμήματα πού ἀντιστοιχοῦν στήν ἀρχική τους γλώσσα. Ὁ προσφεύγων ἀπουσίαζε ἀπό αὐτή τή συγκέντρωση.

Στίς 4 Σεπτεμβρίου 1979, ὁ Kindermann ἔλαβε ἐγκύκλιο ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ Ciancio, μέ ἡμερομηνία 22 Αὐγούστου 1979, τό ὁποῖο τόν πληροφοροῦσε γιά τή νέα του τοποθέτηση στήν DG (ΓΔ) IX-D-8 (μεταφραστικό τμῆμα: ὁλλανδική γλώσσα) ἀπό τίς 2 Ἰανουαρίου 1980. Τό παραπάνω

σημείωμα ἀναφερόταν στή μέριμνα τῆς Ἐπιτροπῆς νά ἀναθέσει στά μέλη τοῦ προσωπικοῦ της, «στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ καί λαμβάνοντας ὑπόψη τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας» ἄλλα καθήκοντα πού ἀνταποκρίνονται στήν ὑπηρεσιακή τους κατάσταση κατά τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί νά ἐμπλουτίσουν μέ αὐτό τόν τρόπο τήν πείρα τους», μετά τήν παραμονή τους γιά ἀρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα στήν ἴδια θέση καί στίς ἴδιες ὑπηρεσίες.

Σέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 29ης Αὐγούστου 1979 ἀπευθυνόμενο πρός τόν Ciancio, ὁ Schneider, γενικός γραμματεύς τῆς CASSTM καί προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας «Κοινωνική ἀσφάλιση τῶν διακινούμενων ἐργαζομένων» (DG V-D-3), στήν ὁποία ὑπαγόταν ὁ προσφεύγων ὅσον ἀφορᾶ τήν κρίση ἐπί τῆς ἐργασίας του, ἐξέφρασε τήν ἀνησυχία του γιά τή μεταβολή τοποθετήσεως τῶν «ἀποσπασμένων» στήν ὑπηρεσία του μεταφραστῶν καί γιά τίς ἀναπόφευχτες συνέπειές της ἐπί τῆς λειτουργίας τῆς παραπάνω ὑπηρεσίας. Ζητοῦσε ἀπό τόν Ciancio νά ἐπανέλθει ἐπί τῆς ἀποφάσεώς του καί ἄν αὐτό δέν ἦταν δυνατό, νά τοῦ χορηγήσει τουλάχιστον «ἱκανή προθεσμία γιά νά ἀποκτήσει, σέ ἀντικατάσταση, τό ἀναγκαῖο προσωπικό καί νά τό προετοιμάσει γιά τό ἐξαιρετικά ἄχαρο ἔργο πού θά τοῦ ἀνατεθεῖ».

Στίς 17 Σεπτεμβρίου 1979, ὁ Kindermann διαβίβασε πρός τόν Ciancio ὑπηρεσιακό σημείωμα, μέ τό ὁποῖο ἀμφισβητοῦσε, γιά διαφόρους λόγους, τήν ἀπόφαση τῆς 22ας Αὐγούστου 1979. Μή λαμβάνοντας ἀπάντηση ἀπό τή διοίκηση, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε, στίς 3 Ὀκτωβρίου 1979, διοικητική ἔνσταση κατά τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως.

Στίς 4 Ὀκτωβρίου 1979, ὁ προσφεύγων παρέλαβε τήν ἀπόφαση πού φέρει τήν ὑπογραφή τοῦ Tugendhat καί τοποθετεῖ «πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας» τή θέση L/5-4 καί τό δικαιοῦχο της Kindermann, ἀπό τό τμῆμα IX-D-3 στό τμῆμα IX-D-8. Στίς 12 Ὀκτωβρίου 1979, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε διοικητική ἔνσταση κατά τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Δεδομένου ὅτι ἡ ἐν λόγω ἔνσταση ἔμεινε ἀναπάντητη κατά τή διάρκεια τῆς προβλεπόμενης τετράμηνης προθεσμίας, ὁ προσφεύγων ἄσκησε προσφυγή, ἡ ὁποία κατατέθηκε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 21 Φεβρουαρίου 1980.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἐξελίχθηκε ὁμαλῶς.

Τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα), κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητῆ δικαστῆ καί ἀφοῦ ἄκουσε τό γενικό εἰσαγγελέα, ἀποφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ὁ *προσφεύγων* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο

— νά ἀναγνωρίσει τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς του καί νά ἀκυρώσει τήν ἀπόφαση μετακινήσεως πού λήφθηκε ἀπό τόν Tugendhat ὑπό ἡμερομηνία 4 Ὀκτωβρίου 1979, μέ τήν ὁποία μετακινεῖται ὁ προσφεύγων ἀπό τήν DG IX-D-3 στήν DG IX-D-8 ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1980·

— νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *καθ' ἧς* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη καί ἐν πάση περιπτώσει ὡς ἀβάσιμη·

— νά καταδικάσει τόν προσφεύγοντα στά δικαστικά ἔξοδα·

— ὑπό κάθε ἐπιφύλαξη.

Στό ἀπαντητικό του ὑπόμνημα, ὁ *προσφεύγων*, ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά καλέσει ὡς μάρτυρα τόν Schneider.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

1. Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

Ἡ *καθ' ἧς* ἐπικαλεῖται ὅτι ἡ προσβαλλόμενη ἀπόφαση δέ μετέβαλε — ὀργανικῶς — τήν τοποθέτηση τοῦ προσφεύγοντος οὔτε a fortiori τήν ὑπηρεσιακή του κατάσταση κατά τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση δέν ἀποτελεῖ τίποτε ἄλλο, λειτουργικῶς, παρά τόν τερματισμό τῆς θέσεώς του στή διάθεση τῆς CASSTM καί τήν ἀνατοποθέτησή του, μαζί μέ τήν ὑπηρεσιακή του θέση, ἀπό τό τμῆμα IX-D-3 στό τμῆμα IX-D-8. Ὁμοίως, ἡ φύση καί τό ἐπίπεδο τοῦ μεταφραστικοῦ ἔργου πού ἐκτελεῖ ὁ προσφεύγων δέν ἔχουν μεταβληθεῖ· συνεπῶς, ἡ προσβαλλόμενη ἀπόφαση συνιστᾶ ἁπλό μέτρο ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας, τό ὁποῖο δέν εἶναι ἱκανό νά προξενήσει βλάβη καί, κατά συνέπεια, δέν ἔχει τό χαρακτήρα ἀκυρώσιμης πράξεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ.

Ὁ *προσφεύγων* παρατηρεῖ στήν ἀπάντησή του ὅτι, ἀκόμα καί ἄν ὑπῆρχε λόγος νά γίνει διάκριση — πράγμα πού ἀρνεῖται — μεταξύ ἀποφάσεως περί μεταθέσεως καί ἀποφάσεως περί μεταβολῆς τοποθετήσεως, «ἡ μεταβολή τοποθετήσεως ὑπαλλήλου μαζί μέ τήν ὑπηρεσιακή του θέση, ὅπως συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση, πρέπει νά πληροῖ τίς ἴδιες οὐσιαστικές προϋποθέσεις, τίς ὁποῖες πρέπει νά πληροῖ καί ἡ μετάθεση» ὅπως τό ἔχει δεχθεῖ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς στή συνεδρίαση προγενέστερης ὑποθέσεως (βλ. προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέα Mayras, συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 33 καί 75/79 Kuhner, πού δέν δημοσιεύτηκαν ἀκόμα στή Συλλογή).

Ἡ προσβαλλόμενη πράξη μεταβάλλει τήν τοποθέτηση τοῦ προσφεύγοντος. Ἄλλωστε, ἄν δέν ἐπρόκειτο παρά περί ἁπλῆς θέσεως σέ διάθεση, γιά ποιό λόγο θά χρειαζόταν ἀπόφαση τοῦ μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς πού εἶναι ἐπιφορτισμένο μέ τίς ὑποθέσεις προσωπικοῦ; Ἀπόφαση περί τερματισμοῦ τῆς θέσεως σέ διάθεση δύναται νά συνιστᾶ πράξη ὑποκειμένη σέ προσφυγή: στήν προκειμένη περίπτωση, τό ἐπίμαχο μέτρο συνεπάγεται βλαπτικά ἀποτελέσματα πού ὑπερβαίνουν ἐκεῖνα, τά ὁποῖα συνεπάγεται ὁμαλῶς ἕνα μέτρο ἐσωτερικῆς τάξεως.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι ἡ προσβαλλόμενη ἀπόφαση δέ δύναται νά συνιστᾶ μετάθεση, ἐφόσον δέν ὑπάρχει καμιά κενή θέση, ὅπως τό ἐπισημαίνει τό γεγονός ὅτι ὁ προσφεύγων ἀνατοποθετήθηκε μαζί μέ τήν ὑπηρεσιακή του θέση. Ἐξάλλου, εἶναι ἡ μεταβολή τῆς διοικητικῆς δομῆς τῶν μεταφραστικῶν ὑπηρεσιῶν, πού μεσολάβησε ἐν τῷ μεταξύ, ἐκείνη πού κατέστησε ἀναγκαία, ἀπό τυπικῆς ἀπόψεως, τή λήψη τῆς ἀποφάσεως ἀπό τό μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τό ἐπιφορτισμένο μέ τίς ὑποθέσεις προσωπικοῦ. Τέλος, οἱ «συνθῆκες» πού περιβάλλουν τήν ἀπόφαση, ἡ ὁποία τερματίζει τή θέση σέ διάθεση τοῦ προσφεύγοντος δέν εἶναι τέτοιας φύσεως ὥστε νά προσδώσουν σέ μέτρο ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας γιά τήν ὁποία πρόκειται τό χαρακτήρα πράξεως πού προξενεῖ βλάβη.

2. Ἐπί τῆς οὐσίας

Ὁ *προσφεύγων* ὑποστηρίζει, κατά κύριο λόγο, ὅτι ἡ ἀπόφαση μετακινήσεως, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσε ἀντικείμενο δέν ἀνταποκρίνεται οὔτε στούς στόχους οὔτε στή διαδικασία πού πρέπει νά ἐπιδιώκει ἡ κινητικότητα τοῦ προσωπικοῦ ὅπως ρυθμίστηκε μέ τίς διατάξεις πού θέσπισε ἡ Ἐπιτροπή ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος στίς 24 Νοεμβρίου 1976 («Διοικητικές πληροφορίες» ἀριθ. 1341) καί, ἐπομένως, δέ λήφθηκε νομίμως ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως.

Πράγματι:

— ὁ προσφεύγων δέν ἔλαβε γνώση τῶν «προβλέψεων κινητικότητας τοῦ προσωπικοῦ» πού ἔγιναν ἀπό τή γενική του διεύθυνση·

— ἀνήκει στή σταδιοδρομία LA 5/4 καί ἡ κινητικότητα ἀφορᾶ κατά πρῶτο λόγο τούς ὑπαλλήλους τῶν σταδιοδρομιῶν A 7/6 καί B 5/4·

— δέν ἔγινε πρόσκληση γιά ὑποβολή αἰτήσεων πρός μετάταξη, ἡ ὁποία νά ἐπιτρέψει τήν πραγματοποίηση τῆς ἀντιμετωπιζόμενης κινητικότητας ἐπί ἐθελοντικῆς καί ὄχι καταναγκαστικῆς βάσεως·

— ὁ προσφεύγων ἀποτέλεσε ἀντικείμενο προγενέστερων μέτρων κινητικότητας, τά ὁποῖα ἔγιναν δεκτά ἐθελοντικῶς, πράγμα πού καταδεικνύει ὅτι δέν ὑπῆρχε λόγος νά γίνει ἐπί τοῦ προσφεύγοντος ἐφαρμογή κατά προτεραιότητα ἐνδεχόμενης ἀποφάσεως μετακινήσεως·

— ἡ ὑπηρεσία ἀπό τήν ὁποία προέρχεται ὁ προσφεύγων εἶναι εἰδικευμένη καί ἡ «μετακίνηση» θέτει σοβαρά προβλήματα· ἐξάλλου, ὁ ἐνδιαφερόμενος θά εἶχε ἀνάγκη, στά νέα του καθήκοντα, περιόδου προσαρμογῆς γιά τή διασφάλιση κανονικῆς ἀποδόσεως.

Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει, ἐπικουρικῶς, ὅτι ἄν πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι τό μέτρο τῆς «μετακινήσεως» ἐντάσσεται στίς μεταθέσεις ἤ τίς ἀποσπάσεις, πρέπει νά γίνει δεκτό ὅτι οἱ ἀπαιτούμενες γιά τέτοια μέτρα προϋποθέσεις δέ συνέτρεχαν στήν προκειμένη περίπτωση, καί ὅτι ἡ Ἐπιτροπή κατέστη ἔνοχος καταχρήσεως ἐξουσίας.

Ἡ ἐπίδικη ἀπόφαση συνιστᾶ παράβαση τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως κατά τό ὅτι λήφθηκε παρά τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας. Πράγματι, δεδομένου ὅτι ὁ προσφεύγων ἀσκεῖ μεταφραστικά καθήκοντα πολύ ἐξειδικευμένα ἐντός τῆς CASSTM, γιά τά ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητη σχετικῶς μεγάλη περίοδος ἐκπαιδεύσεως καί προσαρμογῆς, ἡ ἀποχώρησή του δέν μποροῦσε παρά νά ἔχει δυσάρεστα ἀποτελέσματα γιά τή λειτουργία τῆς ὑπηρεσίας (βλ. σημείωμα Schneider). Ἐξάλλου ὁ προσφεύγων δέν ἔλαβε γνώση τῆς ἀναγκαιότητας νά ἐνισχυθεῖ τό μεταφραστικό προσωπικό πού ἀπασχολεῖται στήν DG IX-D-8. Τέλος, ἀμφισβητεῖ τή γνώμη πού ἐξέφρασε ἡ Ἐπιτροπή ὡς πρός τό συμφέρον του κατά τό μέτρο πού οἱ πιθανότητες προαγωγῆς, τίς ὁποῖες ἀπέκτησε ἐντός τῆς CASSTM, κινδυνεύουν νά μειωθοῦν σέ περίπτωση μεταθέσεως.

Ἐπιπλέον δέν τηρήθηκαν οἱ διαδικαστικές διατάξεις πού διέπουν τή μετάθεση. Δέν ἔγινε οὔτε τοιχοκόλληση οὔτε δημοσίευση στό μηνιαῖο δελτίο τοῦ προσωπικοῦ (ἄρθρο 25 ἐδάφιο 3 τοῦ κανονισμοῦ) οὔτε ὑπῆρξε κενή θέση (ἄρθρο 29 σημεῖο 1).

Ἔγινε παράβαση τῆς διαδικασίας ἀποσπάσεως ἐφόσον ὁ προσφεύγων δέν ἀποσπάσθηκε κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ κανονισμοῦ. Βρέθηκε σέ ὑπηρεσιακή κατάσταση πού δύναται καθ' ὅλα τά σημεῖα νά συγκριθεῖ μέ ἐκείνη τῶν «ἀναθεωρητῶν-νομικῶν», οἱ ὁποῖοι ἔχουν τεθεῖ στή διάθεση τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας καί ὑπάγονται, σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τίς εἰδικές ὁδηγίες τίς σχετικές μέ τό ἔργο τους, στή μόνιμη καί ἀποκλειστική ἐξουσία τοῦ γενικοῦ διευθυντῆ τῆς ἐν λόγω ὑπηρεσίας. Κατά συνέπεια, ἡ διαδικασία πού κατέληξε στή συγκεκριμένη περίπτωση στήν ἀπόφαση μετακινήσεως ἔπρεπε νά κινηθεῖ, ἄν ἦταν ἀναγκαῖο, μέ πρωτοβουλία τῆς DG V, στήν ὁποία ὑπαγόταν ὁ προσφεύγων γιά τήν ἐκτέλεση τῶν καθημερινῶν του καθηκόντων καί ὄχι, ὅπως συνέβη, μέ πρωτοβουλία τῆς DG IX.

Ὁ προσφεύγων συμπεραίνει ἀπό τά ἀνωτέρω ὅτι εἶναι γιά ἄλλο λόγο, ξένο πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, πού ἀποτέλεσε ἀντικείμενο νέας τοποθετήσεως. Αὐτός ὁ λόγος δύναται, κατά τή γνώμη του, νά ἔγκειται σέ παρεξήγηση πού δημιουργήθηκε μεταξύ ἑνός ὑπαλλήλου καί τοῦ προϊσταμένου τῆς μεταφραστικῆς ὑπηρεσίας στήν εἰδικευμένη ὑπηρεσία CASSTM, κατόπιν τῆς ὁποίας καί ἄλλοι ἐπίσης μεταφραστές «μετατέθησαν». Σ' αὐτή τήν ἀλληλουχία, τό μέτρο πού λήφθηκε κατά τοῦ

προσφεύγοντος εἶχε ὡς μοναδικό σκοπό νά καταστήσει φαινομενικά ἀντικειμενική μιά συγκεκαλυμένη πειθαρχική ἀπόφαση ἔναντι ἄλλου προσώπου.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι τό μέτρο πού λήφθηκε ἔναντι τοῦ προσφεύγοντος καί ὁρισμένων συναδέλφων του δέ συνιστᾶ καθόλου ἐφαρμογή τῶν διατάξεων στά πλαίσια τῆς κινητικότητας τοῦ προσωπικοῦ, οἱ ὁποῖες υἱοθετήθηκαν ἀπό τήν Ἐπιτροπή στίς 14 Νοεμβρίου 1976, διότι αὐτές ἀφοροῦν κατά πρῶτο λόγο, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ προσφεύγων τό ἐπισημαίνει, τούς ὑπαλλήλους τῶν σταδιοδρομιῶν A 7/6 καί B 5/4. Ἐκτός τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τῶν ἐν λόγω διατάξεων, ἡ διοίκηση μεριμνᾶ, πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας ὅπως καί πρός τό συμφέρον τῶν ὑπαλλήλων της, ὥστε περιοδικῶς καί στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, νά τούς ἀνατίθενται διαφορετικά καθήκοντα.

Δέν πρόκειται καθόλου στήν προκειμένη περίπτωση περί μέτρου μεταθέσεως, ἐφόσον δέν ὑπῆρξε κενή θέση καί δέν ὑπῆρξε, κατά συνέπεια, λόγος ν' ἀκολουθηθεῖ ἡ διαδικασία πού ἀπαιτεῖται σέ περίπτωση μεταθέσεως. Αὐτό προκύπτει ἀπό τή νομολογία στήν ὑπόθεση 61/70 (Virtosi, Rec. 1971, σ. 535) σύμφωνα μέ τήν ὁποία: «ὅταν ἡ θέση μετακινεῖται χωρίς οὐσιαστική μεταβολή τῶν καθηκόντων πού συνεπάγεται δέν ὑφίσταται δημιουργία νέας θέσεως· ... ὅταν ὁ ὑπάλληλος, πού κατεῖχε τή θέση, ἡ ὁποία μετακινήθηκε, μετατίθεται μαζί της, δέν ὑφίσταται κενή θέση οὔτε, συνεπῶς, ὑποχρέωση κινήσεως τῆς διαδικασίας πού προβλέπεται σ' αὐτή τήν περίπτωση». Κατά συνέπεια, στήν προκειμένη περίπτωση, καμία μεταβολή δέν ἐπῆλθε στά καθήκοντα τοῦ προσφεύγοντος, ὁ ὁποῖος θά ἐξακολουθοῦσε, ἐντός τοῦ μεταφραστικοῦ τμήματος ὁλλανδικῆς γλώσσας, ν' ἀφιερώνεται σέ μεταφραστικό ἔργο ἀντίστοιχο πρός τό βαθμό του.

Ὁ προσφεύγων ἐπιπλέον δέν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐπίμαχη ἀπόφαση λήφθηκε κατόπιν κακῆς ἐκτιμήσεως τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας. Τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ Schneider δέ δύναται νά ἐνισχύσει αὐτή τήν ἐκδοχή ἀφοῦ ἀναγνωρίζει ὅτι «τό θέμα τῆς σκοπιμότητας ὡς πρός τή μεταβολή τῆς τοποθετήσεως τῶν μεταφραστῶν καί ἀναθεωρητῶν ὑπάγεται ... στήν ἐκτίμηση καί ... στήν ἁρμοδιότητα» τοῦ Ciancio, διευθυντῆ τῆς διευθύνσεως IX-D. Κατά τά λοιπά, ὅπως προκύπτει ἀπό τόν «Πρακτικό ὁδηγό τοῦ μεταφραστῆ», ὁ ὁποῖος δημοσιεύθηκε τόν Ὀκτώβριο 1975 ἀπό τήν DG IX, τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας ἀπαιτεῖ οἱ μεταφραστές νά μήν κάνουν ὅλη τή σταδιοδρομία τους ἐντός τῆς ἴδιας «ἀπασχολούσας» ὑπηρεσίας. Τέλος, δέν ὑπάρχει κανείς λόγος γιά νά γίνει πιστευτό ὅτι ἡ ἐνδεχόμενη προαγωγή τοῦ προσφεύγοντος ἀπειλεῖται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀπασχολεῖται σήμερα στό μεταφραστικό τμῆμα ὁλλανδικῆς γλώσσας.

Ὡς πρός τήν τήρηση τῆς διαδικασίας ἀποσπάσεως ὁ ἴδιος ὁ προσφεύγων ἐπισημαίνει ὅτι δέν ἀποτέλεσε καθόλου ἀντικείμενο μέτρου κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ κανονισμοῦ. Ἑπομένως, δέν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀκολουθηθεῖ ἡ διαδικασία πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 38. Ἐσφαλμένως ὁ προσφεύγων ἐξομοιώνει τήν κατάσταση τῶν μεταφραστῶν πού ἔχουν τεθεῖ στή διάθεση τῆς CASSTM μέ ἐκείνη τῶν νομικῶν-γλωσσομαθῶν, οἱ ὁποῖοι δέ συνδέονται μέ τή διεύθυνση IX/D καί εἶναι τοποθετημένοι μονίμως στή νομική ὑπηρεσία ἀπό τήν ὁποία ἐξαρτῶνται ἱεραρχικῶς. Ἀντιθέτως, οἱ μεταφραστές πού ἔχουν τεθεῖ στή διάθεση ὁποιασδήποτε ὑπηρεσίας παραμένουν τοποθετημένοι στό τμῆμα «Μεταφράσεις, γενικές ὑποθέσεις».

Δέν ἔχουν συγκεντρωθεῖ στήν προκειμένη περίπτωση ἀντικειμενικές βάσιμες καί συγκλίνουσες ἐνδείξεις πού ν' ἀποδεικνύουν τήν ὕπαρξη καταχρήσεως ἐξουσίας. Δέν ὑφίσταται καμία σχέση μεταξύ τοῦ ἐπεισοδίου, τό ὁποῖο ἔφερε ἀντιμετώπους, τόν Ἰούνιο 1979, δύο ὑπαλλήλους τοῦ μεταφραστικοῦ κλάδου ἀπασχολούμενους στήν

CASSTM καί τῆς προσβαλλόμενης ἀποφάσεως. Πράγματι, ἄν ἡ ἱεραρχική ἀρχή ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νά προβεῖ στήν ἀνατοποθέτηση ὑπαλλήλου πρός τό σκοπό διατηρήσεως καλῶν σχέσεων ἐργασίας, θά εἶχε αὐτό τό δικαίωμα, τό ὁποῖο δέ συνιστᾶ καθόλου συγκεκαλυμένη πειθαρχική ποινή, χωρίς νά πρέπει νά προβεῖ ἐπίσης στήν ἀνατοποθέτηση ἄλλων ὑπαλλήλων ξένων πρός τό ἐπεισόδιο.

Ὁ *προσφεύγων*, στό ἀπαντητικό του ὑπόμνημα, ζητᾶ νά κληθεῖ ὁ Schneider, ὡς μάρτυρας γιά ν' ἀπαντήσει στό ἐρώτημα ἄν ἡ ἀποχώρηση τοῦ Kindermann καί τῶν ἄλλων μεταφραστῶν δέ δημιούργησε πρόβλημα γιά τή λειτουργία τῆς ὑπηρεσίας του, πράγμα πού θά καταδείκνυε ἄν ἡ μετάθεση ἔγινε σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, δηλαδή πρός τό μόνο συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας.

Σημειώνει ἐξάλλου ὅτι, ἄν καί εἶναι ἀληθές ὅτι εἶναι εὐκταῖο νά διευκολύνεται στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ ἡ κινητικότητα τοῦ προσωπικοῦ, ἐπιβάλλεται νά λαμβάνεται ὑπόψη ὁ ἐξειδικευμένος χαρακτήρας καί ἡ ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἔργου τοῦ μεταφραστῆ. Στόν «Πρακτικό ὁδηγό τοῦ μεταφραστῆ» τονίζεται ἡ εἰδίκευση, ἀπαραίτητος παράγοντας τῆς ποιότητας τῆς μεταφράσεως (παράδειγμα σ. 34):

«ἐδῶ καί δεκάξι χρόνια, οἱ ὁμάδες τῶν διάφορων γλωσσῶν — τοῦ μεταφραστικοῦ τμήματος CASSTM ἐργάζονται πολύ κοντά ἡ μιά στήν ἄλλη, ταυτοχρόνως ἐπί τῶν ἴδιων θεμάτων, σέ στενή καί ἄμεση συνεργασία μέ τούς πραγματογνώμονες τῆς DG V (κοινωνικές ὑποθέσεις). Τά προβλήματα τεκμηριώσεως καί ὁρολογίας διευκολύνθηκαν πολύ ἀπό αὐτό. Οἱ μεταφράσεις κερδίζουν ἐπίσης σέ ἀκρίβεια καί ἡ ἐργασία κερδίζει σέ ἀποτελεσματικότητα καί ποιότητα.»

Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι ἔγινε παράβαση τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως κατά τό ὅτι ἡ μετάθεσή του, ὑπό τίς συνθῆκες πού πραγματοποιήθηκε, τοῦ ἐπέφερε ρῆγμα στήν ἐξέλιξη τῆς σταδιοδρομίας του, τό ὁποῖο τόν φέρει σέ ὑπηρεσιακή κατάσταση πού συνεπάγεται διάκριση σέ σχέση μέ τούς συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι ἀπασχολοῦνται ἐπί τόν ἴδιο ἀριθμό ἐτῶν στίς εἰδικευμένες ὑπηρεσίες.

Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι ἔγινε παράβαση τοῦ καθήκοντος μέριμνας πού ἔχει κάθε διοίκηση ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων της, διότι ἡ μεταβολή τοποθετήσεώς του παρακωλύει τήν ἐξέλιξη τῆς σταδιοδρομίας του καί διότι ἡ Ἐπιτροπή τόν ἔκανε νά πιστεύσει ὅτι ἡ μεταβολή τοποθετήσεώς του ἀποφασίσθηκε γιά λόγους κινητικότητας, παρεπομένους τῶν μέτρων πού εἶχαν ληφθεῖ τό 1976.

Ὁ προσφεύγων ἐπικαλεῖται ὅτι ἀπουσίαζε ἀπό τή συγκέντρωση πού συγκλήθηκε στίς 22 Αὐγούστου 1979 ἀπό τόν Ciancio καί κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας οἱ μεταφραστές τῆς CASSTM πληροφορήθηκαν τά μέτρα πού λήφθηκαν ἐναντί τους. Παραβιάσθηκε ἐπομένως τό δικαίωμα ὑπερασπίσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν κατάχρηση ἐξουσίας, ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι οἱ μετακινήσεις πού πραγματοποιήθηκαν μέ τόν τρόπο κατά τόν ὁποῖο ἔγιναν, μέσα στά πλαίσια τοῦ ἐπεισοδίου πού ἔθεσε ἀντιμέτωπες δύο μεταφράστριες τοποθετημένες στήν CASSTM, γιά νά μήν εἶναι ἀντίθετες πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας θά ἔπρεπε ἐπιπλέον νά μήν ἀποβλέπουν παρά στά πρόσωπα πού ἀφοροῦσε ἀπευθείας τό ἐπεισόδιο, ἀποκλείοντας κάθε ἄλλο μάρτυρα ἤ κάθε ἄλλο πρόσωπο.

Ἡ *Ἐπιτροπή* θεωρεῖ ὅτι ἡ αἴτηση γιά τήν ἐξέταση ὡς μάρτυρα τοῦ Schneider πρέπει ν' ἀπορριφθεῖ. Πράγματι, εἶναι πρόδηλο ὅτι κάθε μεταβολή στή σύνθεση διοικητικῆς μονάδας εἶναι ἱκανή νά προκαλέσει προσωρινές δυσχέρειες στή λειτουργία τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅπως προκύπτει ἀπό τόν «Πρακτικό ὁδηγό τοῦ μεταφραστῆ» «ἡ κινητικότητα τῶν μεταφραστῶν καί ἡ ἐναλλακτικότητα τῶν ὁμάδων πρέπει νά διασφαλισθοῦν στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ». Κατά συνέπεια, ἡ ἔμφαση δέν προσδίδεται ἀποκλειστικῶς ἐπί τῆς εἰδικεύσεως. Ἐξάλλου, τό ὀργανόγραμμα τοῦ ὁλλανδικοῦ μεταφραστικοῦ τμήματος μαρτυρεῖ ὅτι οἱ ὁμάδες, οἱ ἀποκαλούμενες «εἰδικευμένες» πού ὑπάρχουν ἐντός τοῦ τμήματος αὐτοῦ, εἶναι ἐπιφορτισμένες μέ τό χειρισμό πολύ διαφορετικῶν θεμάτων, ἐφόσον ἡ ἴδια ὁμάδα καλεῖται νά χειρισθεῖ ἐπίσης κοινωνικές ὑποθέσεις, θέματα διοικήσεως καί πληροφοριῶν, ἐνῶ ἄλλη ὁμάδα χειρίζεται θέματα ἀναπτύξεως, περιφερειακῆς πολιτικῆς καί μεταφορῶν.

Κανένα στοιχεῖο δέν ἐπιτρέπει τή σκέψη ὅτι ἡ ἐνδεχόμενη προαγωγή τοῦ προσφεύγοντος δύναται νά παρακωλυθεῖ ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀπασχολεῖται σήμερα στό ὁλλανδικό μεταφραστικό τμῆμα, διότι ἡ διαδικασία προαγωγῆς τῶν ὑπαλλήλων πού ἀνήκουν στό μεταφραστικό κλάδο προετοιμάζεται ἀπό ἑνιαία ἐπιτροπή προαγωγῶν, ἡ ὁποία προβαίνει στή συγκριτική ἐξέταση τῶν προσόντων τοῦ συνόλου τῶν ὑπαλλήλων της, ἀσχέτως ἄν ἔχουν τεθεῖ ἤ ὄχι στή διάθεση συγκεκριμένης ὑπηρεσίας.

Ὁ προσφεύγων προκαλεῖ σύγχυση μεταξύ «ἔργου» καί «θέσεως»· δέ μετέβαλε θέση κατά τήν ἔννοια τοῦ ὁρισμοῦ πού δίδεται σ' αὐτό τόν ὅρο στό παράρτημα ΙΑ τοῦ κανονισμοῦ, ἀφοῦ κατέχει πάντοτε θέση κύριου μεταφραστῆ, πού ἀνταποκρίνεται στό βαθμό του.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν παραβίαση τῆς ἀρχῆς περί μή εἰσαγωγῆς διακρίσεων, ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 42 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἡ προβολή τοῦ νέου αὐτοῦ λόγου δέ δύναται νά γίνει ἀποδεκτή. Ἐπικουρικῶς, σημειώνει ὅτι τό ἔργο πού ἔχει τώρα ἀνατεθεῖ στόν προσφεύγοντα ἀντιστοιχεῖ στό βαθμό καί τή θέση του καί συνεπῶς, ἐφόσον δέν εἶναι τέτοιας φύσεως ὥστε νά περιορίσει τίς πιθανότητες προαγωγῆς του, ἡ σύγκριση μεταξύ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεώς του καί ἐκείνης τῶν μεταφραστῶν πού παρέμειναν στήν CASSTM δέν ἀποκαλύπτει ὁποιαδήποτε διάκριση.

Ὁ λόγος πού στηρίζεται στήν παράβαση τοῦ καθήκοντος μέριμνας προβλήθηκε ὁμοίως γιά πρώτη φορά καί πρέπει, ὅπως καί ὁ προηγούμενος λόγος, νά ἀποκλεισθεῖ ἀπό τή συζήτηση. Ἐν πάση περιπτώσει, στερεῖται βάσεως. Δέν ἐπισημάνθηκε καθόλου, κατά τή συγκέντρωση πού ὀργανώθηκε στίς 22 Αὐγούστου 1979, ὅτι τά μέτρα πού ἀφοροῦσαν τόν προσφεύγοντα καί ὁρισμένους συναδέλφους του λήφθηκαν μέσα στά πλαίσια τῶν μέτρων κινητικότητας. Ἄλλωστε, ἡ ἐπιστολή πού στάλθηκε στίς 22 Αὐγούστου 1979 στόν Kindermann δέν περιεῖχε κανέναν ὑπαινιγμό γι' αὐτά τά μέτρα.

Ὅπως ἀκριβῶς οἱ δύο προηγούμενοι λόγοι, ἔτσι καί ὁ λόγος πού στηρίζεται στήν παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως πρέπει νά ἀποκλεισθεῖ ἀπό τή συζήτηση. Ἀπό ἀπόψεως ἀρχῆς δέ δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι συνιστᾶ παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως τό γεγονός ὅτι ἡ διοίκηση δέν ἄκουσε ὑπάλληλο, πρίν ἀπό τή λήψη ἀποφάσεως πού δύναται νά βλάψει σοβαρῶς τά συμφέροντά του. Ὅπως διδάσκει ἡ νομολογία τοῦ Δικαστηρίου:

«δέ δύναται στήν προκειμένη περίπτωση νά γίνει λόγος περί τοῦ «δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως» ἀλλά μόνο περί γενικῆς ἀρχῆς χρηστῆς διοικήσεως» (προαναφερθεῖσες ὑποθέσεις 33 καί 75/79).

A fortiori συμβαίνει αὐτό προκειμένου, ὅπως στήν παρούσα περίπτωση, περί μέτρου πού τερματίζει τή θέση σέ διάθεση, τῆς ὁποίας ὁ προσφεύγων ὑπῆρξε ἀντικεί-

μενο καί τῆς ὁποίας τίποτα δέν ἀποδεικνύει ὅτι δύναται νά ὠλάψει, ἔστω καί λίγο, τά ἐπαγγελματικά του συμφέροντα.

Ὡς πρός τήν ὕπαρξη τῆς ὑποτιθέμενης καταχρήσεως ἐξουσίας, ἡ καθ' ἧς διαβεβαιώνει ἐκ νέου ὅτι τό ἐπεισόδιο, τό ὁποῖο συνέβη μεταξύ μεταφραστῶν τοποθετημένων στήν CASSTM, δέν ἔχει σχέση μέ τό μέτρο πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τῆς παρούσας διαφορᾶς. Εἶναι ἄλλωστε παράδοξη ἡ διαπίστωση ὅτι ὁ προσφεύγων ἀντλεῖ ἐπιχείρημα ἀπό τό ὅτι δέν ἀναμείχθηκε καθόλου στό ἐν λόγω ἐπεισόδιο γιά νά ὑποστηρίξει ὅτι αὐτό εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀνατοποθετήσεώς του στό ὁλλανδικό μεταφραστικό τμῆμα.

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν στή συνεδρίαση τῆς 22ας Ἰανουαρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του στή συνεδρίαση τῆς 19ης Μαρτίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 21 Φεβρουαρίου 1980, ὁ Kindermann, ὑπάλληλος τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἄσκησε προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητᾶ τήν ἀκύρωση τῆς ἀπό 4ης Ὀκτωβρίου 1979 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πού φέρει τήν ὑπογραφή τοῦ Tugendhat, μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπεύθυνου γιά τά ζητήματα προσωπικοῦ καί διοικήσεως καί τόν ἀνατοποθετεῖ, ἀπό τό τμῆμα IX-D-3 «Μεταφράσεις, γενικές ὑποθέσεις» στό τμῆμα IX-D-8 «Μεταφράσεις, ὁλλανδική γλώσσα» ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1980.

2 Ὁ ἐνδιαφερόμενος εἰσῆλθε στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς στίς 15 Ἰουνίου 1959 ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ἐπικουρικοῦ μεταφραστῆ, μονιμοποιήθηκε ἀναδρομικά ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962 καί τοποθετήθηκε σέ θέση τοῦ ὁλλανδικοῦ μεταφραστικοῦ γραφείου τοῦ νέου τμήματος «Μεταφράσεις, ἀναπαραγωγή, ἐκτύπωση ἐγγράφων» τῆς διευθύνσεως «Ἐσωτερικές ὑποθέσεις» τῆς γενικῆς διευθύνσεως «Γενική διοίκηση». Κατά τή διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας του ὁ Kindermann τέθηκε στή διάθεση διάφορων ὑπηρεσιῶν, ἰδίως τῆς γενικῆς διευθύνσεως ἀνταγωνισμοῦ. Ἀπό τήν 1η Φεβρουαρίου 1970 ἄσκησε τά καθήκοντά του στή μεταφραστική ὑπηρεσία τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς γιά τήν κοινωνική ἀσφάλιση τῶν διακινούμενων ἐργαζομένων (ἐφεξῆς CASSTM — ΔΕΚΑΔΕ).

3 Τήν 1η Ἰανουαρίου 1973, οἱ μεταφραστικές ὑπηρεσίες τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτέλεσαν ἀντικείμενο ἀναδιοργανώσεως· τά διάφορα μεταφραστικά γραφεῖα πού

ἀποτελοῦσαν ὑποδιαίρεση τοῦ παλαιοῦ τμήματος IX-D-3 «Μεταφράσεις, γενικές ὑποθέσεις», τό ὁποῖο προάχθηκε σέ διεύθυνση (IX-D-3 «Μεταφράσεις, τεκμηρίωση, ἀναπαραγωγή, βιβλιοθήκη») μετατράπηκαν σέ ἕξι τμήματα, (IX-D-4 μέχρι 9) καί τό μεταφραστικό γραφεῖο ἀπό τό ὁποῖο προερχόταν ὁ Kindermann ἔγινε ἔτσι τό τμῆμα IX-D-8 «Μεταφράσεις, ὁλλανδική γλώσσα».

4 Στίς 22 Αὐγούστου 1979, οἱ μεταφραστές πού ἦταν τοποθετημένοι στή ΔΕΚΑΔΕ συγκεντρώθηκαν ἀπό τόν Ciancio, διευθυντή τῆς διευθύνσεως IX-D, ὁ ὁποῖος τούς γνώρισε τήν ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς περί ἐπαναφορᾶς στά κεντρικά μεταφραστικά τμήματα τῶν «ἀποσπασμένων» μεταφραστῶν πού εἶχαν ὑπηρετήσει ἐπί μία δεκαετία σέ ὁρισμένη ὑπηρεσία. Ἐπισήμανε σ' αὐτή τή συγκέντρωση ὅτι ἡ ἐκτεθείσα ἀρχή θά ἐφαρμοζόταν ἀρχικά, μεταξύ ἄλλων στόν Kindermann, ὁ ὁποῖος τελοῦσε σέ ἄδεια τήν ἡμέρα τῆς ἐν λόγω συγκεντρώσεως καί, ἐπομένως, δέν ἔλαβε μέρος σέ αὐτήν καί ὅτι σέ εὔθετο χρόνο κάθε μεταφραστής τῆς ΔΕΚΑΔΕ θά ἐλάμβανε προσωπική ἐπιστολή.

5 Ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία στάλθηκε στόν Kindermann μέ ἡμερομηνία 22 Αὐγούστου 1979, ἔφθασε στόν προορισμό της στίς 4 Σεπτεμβρίου 1979. Ὑπογράμμιζε δέ τή σημασία πού προσδίδει ἡ Ἐπιτροπή στήν εὐχέρεια νά ἀνατίθενται στό προσωπικό της, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ καί λαμβάνοντας ὑπόψη τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, ἔπειτα ἀπό παραμονή ἐπί ἀρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα στήν ἴδια θέση καί στήν ἴδια ὑπηρεσία, ἄλλα καθήκοντα, τά ὁποῖα ν' ἀνταποκρίνονται στήν ὑπηρεσιακή του κατάσταση σύμφωνα μέ τόν κανονισμό καί νά ἐμπλουτίζεται ἔτσι ἡ πεῖρα του». Ἡ ἐπιστολή συνέχιζε μέ τίς ἀκόλουθες λέξεις: «Θά σᾶς παρακαλοῦσα λοιπόν, ἀφοῦ ἔλθετε σέ ἐπαφή μέ τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός σας, κ. Pignot, νά παρουσιασθεῖτε στίς 2 Ἰανουαρίου 1980 στόν κ. Dallinga, προϊστάμενο τοῦ ὁλλανδικοῦ μεταφραστικοῦ τμήματος, ὁ ὁποῖος θά σᾶς ὑποδείξει τά νέα σας καθήκοντα».

6 Στίς 17 Σεπτεμβρίου 1979, ὁ Kindermann διαβίβασε πρός τόν Ciancio σημείωμα μέ τό ὁποῖο ἀμφισβητοῦσε τήν ἀπόφαση τῆς 22ας Αὐγούστου 1979. Στίς 3 τοῦ ἑπομένου Ὀκτωβρίου, ὑπέβαλε διοικητική ἔνσταση κατά τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως. Τήν ἑπομένη, παρέλαβε τήν ἀπόφαση πού ἔφερε τήν ὑπογραφή τοῦ Tugendhat, κατά τῆς ὁποίας ὑπέβαλε στίς 12 Ὀκτωβρίου 1979 διοικητική ἔνσταση, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀναπάντητη κατά τή διάρκεια τῆς προβλεπόμενης τετράμηνης προθεσμίας.

'Επί τοῦ παραδεκτοῦ

7 'Η 'Επιτροπή ἀμφισβητεῖ τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς, λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς 4ης 'Οκτωβρίου 1979 δέ μετέβαλε — ὀργανικῶς — τήν τοποθέτηση τοῦ προσφεύγοντος οὔτε, a fortiori, τήν ὑπηρεσιακή του κατάσταση σύμφωνα μέ τόν κανονισμό. Δέν ἀποτελεῖ, λειτουργικῶς, τίποτα ἄλλο παρά τόν τερματισμό τοῦ μέτρου τῆς θέσεώς του στή διάθεση τῆς ΔΕΚΑΔΕ καί τήν ἀνατοποθέτησή του, μαζί μέ τή θέση του, ἀπό τό τμῆμα IX-D-3 στό τμῆμα IX-D-8. 'Επιπροσθέτως, δέν ἔχει ἐπέλθει ἀλλαγή στή φύση καί τό ἐπίπεδο τοῦ μεταφραστικοῦ ἔργου, τό ὁποῖο ἐκτελεῖ ὁ Kindermann. Δέν πρόκειται συνεπῶς παρά περί ἁπλοῦ μέτρου ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας, πού δέν εἶναι ἱκανό νά προξενήσει βλάβη καί τό ὁποῖο, ἐπομένως, δέ συνιστᾶ πράξη δυνάμενη νά προσβληθεῖ ἐπί ἀκυρώσει, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ.

8 'Ακόμα καί ὅταν μιά ἀπόφαση, ὅπως ἡ προκειμένη, δέ θίγει τά ὑλικά συμφέροντα ἤ τό βαθμό τοῦ ὑπαλλήλου, δύναται, λαμβάνοντας ὑπόψη τή φύση τῆς ὑπηρεσίας γιά τήν ὁποία πρόκειται καί τίς περιστάσεις, νά θίξει τά ἠθικά συμφέροντα καί τίς μελλοντικές προσδοκίες τοῦ ἐνδιαφερόμενου ὑπαλλήλου. Ὑπό αὐτές τίς συνθῆκες, δέ δύναται νά θεωρηθεῖ a priori ὅτι δέν εἶναι ἱκανή νά προξενήσει βλάβη στόν ἐνδιαφερόμενο.

9 Πρέπει, συνεπῶς, νά κριθεῖ ἡ προσφυγή παραδεκτή.

'Επί τῆς οὐσίας

10 'Ο προσφεύγων τελικῶς δέν ἐπικαλέσθηκε κατά τῆς προσβαλλόμενης ἀποφάσεως, στό στάδιο τῆς προφορικῆς διαδικασίας, παρά δύο λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος συνίσταται στήν παράβαση τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως κατά τό ὅτι, ἀφενός, δέν τηρήθηκε ἡ διαδικασία πού προβλέπει ἡ διάταξη αὐτή σέ περίπτωση μεταθέσεως καί, ἀφετέρου, ἡ ἐπίδικη ἀπόφαση δέν ἀνταποκρίνεται πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καί ὁ δεύτερος στήν κατάχρηση ἐξουσίας.

11 Ὅπως προκύπτει ἀπό τήν ἐξέταση τῶν ἀνωτέρω λόγων καί τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ὑπερασπίσεως, οἱ διάδικοι διαφωνοῦν ὡς πρός τό νομικό χαρακτηρισμό τῆς ἐπίδικης πράξεως. 'Ο προσφεύγων εἶναι τῆς γνώμης ὅτι μετατέθηκε, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐνῶ, κατά τήν 'Επιτροπή, ἡ πράξη ἀναλύεται, τυπικῶς σέ ἀνατοποθέτηση μαζί μέ τήν ὑπηρεσιακή του θέση καί λειτουργικῶς σέ τερματισμό τοῦ μέτρου τῆς θέσεώς του στή διάθεση τῆς διοικήσεως.

12 Πρέπει νά παρατηρηθεῖ, κατ' ἀρχήν, ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό τό σύστημα τοῦ κανονισμοῦ, δέν ὑφίσταται μετάθεση κατά τήν ὀρθή ἔννοια τοῦ ὅρου, παρά σέ περίπτωση μετακινήσεως ὑπαλλήλου σέ κενή θέση. Ἄρα κάθε μετάθεση κατά κυριολεξία ὑπόκειται στίς διατυπώσεις πού προβλέπονται ἀπό τά ἄρθρα 4 καί 29 τοῦ κανονισμοῦ. Ἀντιστρόφως, οἱ διατυπώσεις αὐτές δέν ἐφαρμόζονται σέ περίπτωση ἀνατοποθετήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, λόγω τοῦ ὅτι μιά τέτοια μετακίνηση δέν ὁδηγεῖ σέ κένωση θέσεως.

13 Ἡ ἀνάλυση τῆς δικογραφίας καταδεικνύει ὅτι ἡ ἀπόφαση πού λήφθηκε ὡς πρός τόν προσφεύγοντα, λόγω τοῦ ὅτι ὁ κάτοχος τῆς θέσεως μετακινεῖται μαζί μέ τή θέση του, δέν ὁδηγεῖ σέ κένωση θέσεως καί, ἐπομένως, δέ συνιστᾶ μετάθεση κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Κατά τοῦτο, ὁ ὅρος, τόν ὁποῖο χρησιμοποιεῖ ὁ προσφεύγων, εἶναι ἀκατάλληλος.

14 Πάντως ὁ ἐν λόγω νομικός χαρακτηρισμός δέ ζημιώνει τήν ἔκταση τῆς ἐπιχειρηματολογίας πού ἀναπτύχθηκε ἀπό τόν προσφεύγοντα. Πράγματι, ὅπως καί ἡ ἴδια ἡ Ἐπιτροπή ἀναγνωρίζει μέ πάγια πρακτική, ἡ ὁποία ἀνακλᾶται στήν ἐπίδικη πράξη, οἱ ἀποφάσεις ἀνατοποθετήσεως ὑπόκεινται, ὅπως καί οἱ μεταθέσεις, ὅσον ἀφορᾶ τήν προάσπιση τῶν δικαιωμάτων καί τῶν νόμιμων συμφερόντων τῶν ὑπαλλήλων γιά τούς ὁποίους πρόκειται στούς κανόνες τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἰδίως ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἡ ἀνατοποθέτηση τῶν ὑπαλλήλων δέ δύναται νά γίνει παρά πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καί μέ σεβασμό τῆς ἰσοτιμίας τῶν θέσεων. Πρέπει, ἐπομένως, νά ἐξετασθοῦν οἱ προβληθέντες ἀπό τόν προσφεύγοντα λόγοι ὑπό τό φῶς τῶν ἀρχῶν τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1.

15 Λαμβάνοντας ὑπόψη τά ἀνωτέρω, δέν ἀπομένει, ὅσον ἀφορᾶ τόν πρῶτο λόγο, παρά νά ἐξετασθεῖ ἡ αἰτίαση πού ἀναφέρεται στήν παραβίαση τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας.

16 Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἔνδικη ἀπόφαση λήφθηκε παρά τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας. Δεδομένου ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση ἦταν ἀνεξάρτητη ὁποιασδήποτε ἀναδιοργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας, τίποτα δέν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θέση πού μετακινήθηκε εἶναι πιό χρήσιμη γιά τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας στό νέο τμῆμα τοποθετήσεως τοῦ προσφεύγοντος (στήν προκειμένη περίπτωση IX-D-8) ἀπό ὅ,τι ἦταν στό τμῆμα προελεύσεώς του (δηλαδή, τό IX-D-3).

17 Τό ἐπιχείρημα αὐτό πρέπει νά ἀποκρουσθεῖ, ἐφόσον ἡ νομολογία τοῦ Δικαστηρίου ἔχει ἀναγνωρίσει στά ὄργανα τῆς Κοινότητας εὐρεία ἐξουσία ἐκτιμή-

σεως κατά τήν όργάνωση τῶν ὑπηρεσιῶν τους σέ συνάρτηση μέ τήν ἀποστολή πού τούς ἔχει ἀνατεθεῖ καί κατά τήν τοποθέτηση, ἐνόψει τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς τοῦ προσωπικοῦ, τό ὁποῖο βρίσκεται στή διάθεσή τους. Δέν ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, λαμβάνοντας τήν ἐπίδικη ἀπόφαση, ὑπερέβη τήν ἐξουσία της αὐτή.

18 Πρέπει ἐπίσης νά ἀποκρουσθοῦν, γιά τόν ἴδιο λόγο, τά ἐπικουρικῶς προβληθέντα ἀπό τόν προσφεύγοντα ἐπιχειρήματα, τά ὁποῖα ἀναφέρονται στίς ἀρνητικές ἐπιπτώσεις πού θά εἶχε ἡ ἀποχώρησή του ἐπί τῆς λειτουργίας τῆς μεταφραστικῆς ὑπηρεσίας τῆς ΔΕΚΑΔΕ καί στό γεγονός ὅτι δέν ἔλαβε γνώση τῆς ἀναγκαιότητας νά ἐνισχυθεῖ τό μεταφραστικό προσωπικό πού ἀπασχολεῖται στό τμῆμα IX-D-8.

19 Ὁ πρῶτος λόγος πρέπει, ἑπομένως, νά ἀπορριφθεῖ.

20 Ὡς πρός τό δεύτερο λόγο, πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ἐπειδή ἡ ἀπόφαση ἀνατοποθετήσεως πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή ἀναγνωρίσθηκε ἀνωτέρω ὡς σύμφωνη πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, ὥστε νά μή δύναται νά στοιχειοθετήσει κατάχρηση ἐξουσίας.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

21 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

Ὅπως προκύπτει ἀπό τή δικογραφία, ὁ προσφεύγων πληροφορήθηκε τήν ἀπόφαση τῆς 22ας Αὐγούστου 1979, ἡ ὁποία μετέβαλε τήν τοποθέτησή του, ἀπό τούς συναδέλφους τους τῆς ΔΕΚΑΔΕ, πού τό εἶχαν πληροφορηθεῖ οἱ ἴδιοι κατά τή συγκέντρωση ἀπό τήν ὁποία ἀπουσίαζε. Λαμβάνοντας ὑπόψη ὅτι ἡ Ἐπιτροπή μποροῦσε νά ἀναλάβει τή φροντίδα νά πληροφορήσει πρῶτο τόν προσφεύγοντα, προσήκει ἡ ἐπιβολή στήν Ἐπιτροπή μέρους τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ προσφεύγοντος, ἀποτιμωμένου στό ἥμισυ.

Ἐξάλλου, κατά τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ, τά ὄργανα φέρουν σέ ὅλες τίς περιπτώσεις τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑποβάλλονται προκειμένου περί προσφυγῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Ἡ Ἐπιτροπή θά φέρει τά δικαστικά της ἔξοδα, καθώς καί τό ἥμισυ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ προσφεύγοντος.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 21 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεύς

κ.ά.α

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

T. Koopmans

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ ὑπόθεση στήν ὁποία ἀναπτύσσουμε σήμερα τίς προτάσεις μας φέρει ἀντιμέτωπο πρός τήν Ἐπιτροπή τόν Jacobus Kindermann. Ὁ Kindermann, κύριος μεταφραστής ὁλλανδικῆς γλώσσας, ἄσκησε τά καθήκοντά του ἀπό τήν 1η Φεβρουαρίου 1970 μέχρι τήν 31η Δεκεμβρίου 1979 ὡς μέλος τῆς μεταφραστικῆς ὁμάδας τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς γιά τήν κοινωνική ἀσφάλιση τῶν διακινούμενων ἐργαζομένων (CASSTM) (ΔΕΚΑΔΕ) πού εἶναι διακυ-

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.